

دکتر جواد مجابی یگانه بود؛ من رفیقم را از دست دادم

20 شهریور 1405

محمود دولت‌آبادی با بیان اینکه دکتر جواد مجابی یگانه بود می‌گوید: من یک رفیق شادخوی و نومیدی‌شکن را از دست دادم.

این نویسنده پیشکسوت در پی درگذشت جواد مجابی، شاعر، نویسنده، نقاش و منتقد پیشکسوت ادبی و هنری در نوشتاری که در اختیار ایسنا قرار داده، نوشته است: آنچه در این لحظه می‌توانم بگویم این است که من یک رفیق شادخوی و نومیدی‌شکن را از دست دادم و جامعه‌ی هنری- فرهنگی ما یک هوشمندی ظریف را.

برخی کسان هستند که ورای کوشش‌های ادبیاتی- هنری‌شان از یک مزیت ویژه نیز بر خوردارند و آن ذوق‌ورزی پایان‌ناپذیر و روحیه‌ی مداراگرایی در روابط انسانی و مناسبات دوستانه است، در این اندک شمار آدمیان دکتر جواد مجابی یگانه بود.

در نیم قرن و اندی شناسی، آشنایی و دوستی در حضر و سفر به یاد نمی‌آورم که جواد موجب کمترین رنجشی شده باشد، او انسانی به ذات و منش حلیم و خوددار بود و البته غالباً لبخند بر لب به شما خوش‌آمد می‌گفت با آن جمله‌ی مصطلح خود که «چگونه‌اید شما». هم با چنین روحیه‌ای بود که چند باری بر انواع ناخوشی (اصطلاح خودش) چیره شده بود و از بیمارستان به خانه برگشته بود. این بار هم به خانه برگشت، دوستان پزشک هر آن کاری که لازم بود و می‌شد انجام دادند، اما دیگر نشد که بسامان شود و آخرین بار که با پزشک رفتم به دیدارش دیگر آن جواد همیشه نبود و دانسته شد که می‌داند چه در پیش است. چاره‌ای نبود جز این که به ناستین بسیار کوشنده در نگهداشت جواد و نیز پوپک که از آغاز به یاری مادر و خدمت پدر می‌بود رو کنم و بگویم باید بردبار باشیم، چه می‌توانستند انجام دهند که انجام نداده بودند؟

باری... به ایشان تسلیت می‌گویم و باز هم آرزوی صبوری دارم. حقیقت این که فنا ادامه‌ی بقای آدمی ست، البته به شگرد و شیوه‌ی خودش!